

အိပ်မက်ကြယ်

MASK (OR)

မျက်နှာပုံး

အခန်း(၁)

"ဒုန်း..."

"ခွမ်း..."

"အား..."

"ခွပ်..."

ပုံရိပ်တွေ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

"အင့်..."

"အု..."

"ယား..."

လေအဝေ့မှာ ကြွေကျနေတဲ့ သစ်ရွက်တွေ ကြားထဲမှာ မှ မျက်နှာဖုံးနဲ့ သူတစ်ယောက် တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲက သိုင်းသမားတွေလို လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူ့လက်သီးတွေဟာ သူ့ဘေးက လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေ ရင်ဘတ်တွေသို့ ပြေးဝင်သွားပုံမှာ လည်း ထူးခြား ဆန်းပြားသော သိုင်းကွက်တစ်ကွက် ကဲ့သို့ပင်။

ခဏအတွင်းမှာ ပဲ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်က လူတွေအားလုံး လဲကျသွားကြလေသည်။ သူတို့ တွေ မထနိုင်ကြဘဲ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်နေ

ရင်းနဲ့ သတိလစ်မေ့လဲသွားကြသည်။ ။

အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးအောက်က သူ့မျက်လုံးတွေဟာ စူးရဲ ခက်ထန်နေသည်။ ။ လဲကျနေသောလူတွေ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တော့တခြားစီဖြစ်နေခဲ့၏။ အဲဒီထဲကမှ အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားကာ သတိလစ်လုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို မရဲတရဲမော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"မင်း မင်း... ဘယ်သူလဲ..."

သူ သူတို့ ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်ကျနေတဲ့ မိုးပြာရောင် အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ သူ အဲဒီလူကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အားရပါးရရယ် လိုက်လေသည်။ ။

"မင်းက မိုးဇက်ရဲ့ တပည့်အသစ် ထင်တယ်..."

သူ့ကိုနားမလည်စွာ ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကို သူ အသာပြုံးပြလိုက်ပြီး

"ကောင်းပြီလေ မင်းသိချင်တယ်ဆိုရင် ငါပြောပြရတာပေါ့... ငါ့နာမည်က Mask..."

"ဟင်..."

သူ့မျက်နှာသွေး ပျက်သလို ဖြစ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် Mask တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ သူတို့ ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။ Mask ဆိုတာ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မသိတဲ့ သူ မရှိ။ Mask ဆိုတာနဲ့ မြင်ယောင်လိုက်တာက သူ့ရဲ့ အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးတစ်ခုပင်။ Mask မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ကာ ထိုနေရာ၌ပင်ချထား ခဲ့လိုက်ကာ ထွက်ခွာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။ သူ့နောက်ကလူ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကျန်နေခဲ့မလဲဆိုတာ သူတွေ့စရာတောင် မလိုခဲ့။ သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေရင်းနဲ့ သတိလစ်ကာ ကျန်နေခဲ့မည်

သာ ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက်မှာ တော့ သစ်ရွက်ကြွေတွေ ပြန့်ကြဲနေတဲ့ နေရာကနေ လေလွင့်သစ်ရွက် တစ်ရွက်လို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ သူ့ပုံရိပ် သည် လည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။

***

"ဘာ...."

ဒဏ်ရာရနေတဲ့ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာဟာ အောက်သို့ ငုံ့သွားကြတော့ သည် ။

မိုးဇက် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူ့လက်ထဲက ဘီယာခွက်တောင် လှုပ်ယမ်း ခါသွားတော့၏။

"ပြောကြလေ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာလဲ... မင်းတို့ ဘယ်တုန်းကများ ငါခိုင်းရင် မအောင်မြင်တာ ရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ..."

သူတို့ ဆရာဒေါသထွက်နေတာကို သိရတော့ သူတို့ တွေ ခေါင်းကို ပိုငုံ့သွားကြ၏။ လက်တွေကို နောက်ပစ်ထားကာ ငြိမ်သက်နေကြပုံမှာ ကျောက်ရုပ်တွေကဲ့သို့ပင်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းငုံ့နေလို့ လည်း မဖြစ်။ သူတို့ ဆရာဒေါသ ပိုထွက်လာရင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာမယ်ဆို တာ သူတို့ သာ အသိဆုံးပင်။

"မင်းတို့ တွေအားလုံး အဲဒီကောင်ကို ကြောက်ပြီး စကားတောင် မပြောတတ်ကြတော့ဘူးလား... ပြောစမ်း အဲကောင် ဘယ်သူလဲ..."

အဲဒီတော့မှ တစ်ယောက်က တဖြည်းဖြည်း မော့လာကာ သူ့ကို မရဲ တရဲ မော့ကြည့်လာကာ နောက်ပစ်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် လက်ထဲက ပစ္စည်းကို သူ့ဆရာ ရှေ့က စားပွဲပေါ်သို့ အသာလေး ချပေးလိုက်ကာ

"သူက Mask ပါဆရာ..."

"ဘာ..."

"ခွမ်း..."

သူ့လက်ထဲက ဘီယာခွက်လွတ်ကျသွားတော့သည်။ ။ သူ တဒင်္ဂငြိမ် သက်သွားကာ စားပွဲပေါ်သို့ ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။ ။ သူ့အတွေးပုံရိပ်ထဲ မှာ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့၏။ အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးနဲ့ လူ။

အမှောင်လောကမှာ Mask ဆိုရင် မသိသူ မရှိကြ။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးကြ။ သူက ဒီလောကမှာ နာမည်ထွက်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ပေမဲ့ မိုးဇက်နဲ့ တော့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေး။ သူက တစ်ယောက်ထဲ လှုပ်ရှားတာလား အဖွဲ့လိုက် လှုပ်ရှားတာလားဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ မသိ။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း တွေ့ရတာတော့ တစ်ယောက်တည်းပင်။

သူလုပ်နေတဲ့ ဒီကိစ္စတွေမှာ Mask သာပါလာရင် သူ ဆက်လုပ်ဖို့ မလွယ်တော့။ Mask က မဟုတ်တာ လုပ်တာကို မကြိုက်တဲ့ သူ မို့လို့ အခုလို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ Mask ကိုယ်တိုင်က အမှောင်လောကသားတွေနဲ့ အပေးအယူလုပ်တာပဲ။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုနှောင့်ယှက်ရတာလဲ။ ဟူး... သူဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲ။

တပည့်တွေအားလုံး ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဆရာဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ အချ

င်းချင်း မေးငေါ့လိုက်ကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တွေ့နားမလည်သဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ ဆရာဖြစ်သူကိုပဲ အကဲခတ် နေလိုက်သည်။ ဆရာက အနက်ရောင် မျက်နှာဖုံးကို သေချာကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခုပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ။ အောက်လမ်းကနေ တခြားနိုင်ငံကို ပို့ရမှာ တွေ။ ပြဿနာတွေက ဖြစ်လာဦးမယ်။ သူ မျက်နှာဖုံးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပြီး စီးကရက်ဘူး ထဲကနေ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်လိုက်ကာ မီးညှို့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့ လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"ပါသွားတာ ဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရှိလဲ..."

"သိန်းတစ်ရာနီးပါးပါ ဆရာ..."

ပါးလွှာတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းကနေ စီးကရက်ငွေတွေ တငွေငွေ ထွက်လာလေသည်။ ။ ထို့နောက် သူ နှုတ်ခမ်းကို မှဲပစ်လိုက်ကာ အသာလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ အဲဒါတွေကို သူဘာလုပ်မှာ လဲ။ စဉ်းစားစရာပဲ။ သူ့နောက်ကြောင်းလည်း တစ်ခုမှ စုံစမ်းလို့ မရဘူး။ မဖြစ်တော့ဘူး ဒီကိစ္စအတွက် လူတစ်ယောက်လောက်တော့ လျှို့ဝှက် ရှာထားရမယ်။

ဖေဖေလည်း Mask နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိတယ်။ ဖေဖေလည်း သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ။ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သူ့အကြောင်းတွေ စုံစမ်းပေးဖို့ လူတစ်ယောက်ကို အမြန်ရှာရမယ်။

"ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ..."

မိုးဇက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ သူ့လူတွေကို ကြည့် လိုက်လေသည် ။
မိုးဇက်ဆိုတာက လူဆိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တာ။ အသက်က ငယ်ငယ်
လေးသာ ရှိသေး၏။ သူ့အဖေက လူဆိုး ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်
တဲ့ အတွက် သူသည် လည်း လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အသက်
က သုံးဆယ့်တစ်နှစ်။ အသားဖြူပေမဲ့ အရမ်း အဖြူကြီးလည်း မဟုတ်။
အပေါ်ယံကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် မိုးဇက်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ
ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးကတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်
ကို ဖော်ပြနေသယောင် ခက်ထန် မာကြောနေခဲ့လေသည် ။

"ဖေဖေ့ကို မြန်မာနိုင်ငံထဲ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်...
"

"ဗျာ... ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုလား ဆရာ..."

သူ့လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နား
မလည်နိုင်ဖြစ်နေကြတော့သည် ။

"ဟုတ်တယ်... မင်းတို့ လည်း Mask ကိုမျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်
နေ... သူ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ သုံးလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ..."

သူတို့ အားလုံး သူတို့ ကိုကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့ ဆရာဖြစ်သူကိုကြ
ည့်ကာ ကျန်နေခဲ့တော့သည် ။

***

"ကျွတ် မိုးက ရွာလာပြန်ပြီ..."

"မရွာပါဘူး သမီးရယ်... တိတ်တာဖြင့် ကြာလှနေပြီ..."

သူမ ထမင်းချိုင့်ဆွဲခြင်းလေးကို ယူလိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မေမေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"မေမေကလည်း ... မိုးရွာပြီးလည်း အဲလို စိုစိုစိုစိုကြီးကို ဆောင်းရိပ် အရမ်းမုန်းတာပဲ... လမ်းမှာ ရန်သူတွေက စောင့်နေလောက်ပြီ..."

ဆောင်းရိပ်ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ကာ မေမေက ရယ်မောနေလေသည်။ ။

"သမီးလေးရယ်... သူတို့ က သူတို့ ဟာသူတို့ တွင်းထဲမှာ နေတာပါကွယ်... သမီးလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး... သမီးကသာ သူတို့ ကို ကြောက်နေတာ သူတို့ မှာ ခြေတွေလက်တွေလည်း ပါတာ မဟုတ်ဘူး ... နောက်ပြီး သူတို့ က ခွေးတို့ ကြောင်တို့လို ပြေးနိုင်လွှားနိုင်တာလည်း မဟုတ်... တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်ပဲ သွားနိုင်တာပါ သမီးရယ်..."

"အာ... အဲဒီ တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်ဆိုတာကြီး မပြောပါနဲ့ ဆောင်းရိပ် အူတွေအသည်းတ ယားလွန်းလို့ ..."

ဆောင်းရိပ်မျက်လုံးထဲမှာ ရန်သူတော်တွေကို မြင်ယောင်လိုက်ကာ မျက်လုံးကို ကမန်းကတမ်း ပြန်မှိတ် လိုက်မိလေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ကြက်သီးထသွားမိကာ ခန္ဓာကိုယ်လေးပါ တုန်သွားမိ၏။

"ဆောင်းရိပ်ကို ဆောင်းရာသီမှာ မွေးခဲ့လို့ တော်သေးတယ်... ဒီလို မိုးရာသီမှာ တောင် မွေးခဲ့ရင် သူတို့လိုမျိုး..."

သူမ တွေးလိုက်မိကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တော့ မေမေက ရယ်နေတော့သည်။ ။

"တော်ပြီ... သူတို့ အကြောင်း မပြောတော့ဘူး... ဆောင်းရိပ်သွား တော့မယ် မေမေ..."

"အင်း... အင်း သတိထားပြီးလည်း သွားဦးနော် သမီး..."

"ဟုတ် မေမေ..."

သူမ အိမ်ထဲကနေ မြန်မြန်ထွက်လာလိုက်၏။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ကတည်းက ရန်သူတွေကို သတိထားပြီးကြည့်နေရသည် ။

"ဘုရား ဘုရား... မတွေ့ပါစေနဲ့ ..."

သူမ စိတ်ထဲကနေဆုတောင်းကာ ထွက်လာ လိုက်လေသည် ။ အလုပ်နဲ့ အိမ်က သိပ်မဝေးတော့ အဆင်ပြေသည် ။ ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီးရင် ရောက်တော့ ဘာပဲပြောပြော ရန်သူတွေနဲ့ က တွေ့ချင်မှ တွေ့ရမှာ ပါ။ သူမ အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်ကာ ထမင်းချိုင့်ခြင်းကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်လေသည် ။ စိတ်ထဲကနေလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေမိ၏။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကိုနှစ်လှမ်းလောက် လျှောက်ပြီး သောအခါ သူမ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာကာ ခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်တန့် သွားတော့သည် ။

"ဟင်... ရှေ့မှာ ..."

အသက်ရှူရပ်သွားသလား အောက်မေ့ရအောင် သူမ ငြိမ်သက်သွားပြီး တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်သွားနေတဲ့ သတ္တဝါလေးကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"ရန်သူ..."

သူမလက်က ဆွဲခြင်းကို မြဲမြဲကိုင်ထားဆဲပင်။ သူမရန်သူက တခြားမဟုတ်။ တွင်းထဲကနေ တိုးထွက်ကာ တွန့်လိမ်တွန့်လိမ် သွားနေသော

တီကောင်တစ်ကောင်ပင်။

သူမ အရှေ့က ရန်သူကိုကြည့်နေရင်းကနေ အနောက်ကနေလည်း ကျောမလုံသလို ခံစားလာရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမနောက်မှာ ခရေပင်အိုကြီး တစ်ပင်က လွဲ၍ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ။

သူ သစ်ပင် အကွယ်ကနေ တီကောင်ကို မြင်ရင် ဖြစ်သွားမယ့် သူမ ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည် ။ ဆောင်းရယ် နင်ကတော့ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်း တီကောင်ကို ကြောက်နေတုန်းပဲနော်။ နင် ငါ့ကိုတွေ့ရင်လည်း ကြောက်လာမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ချင်မိတယ်ဟာ။

***

"ဒီပွဲကို အခုလိုမျိုး ကျင်းပဖြစ်အောင် အဖက်ဖက်ကနေ ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ သူကတော့ ဦးဘုန်းသင်္ခံပဲ ဖြစ်ပါတယ်... အားလုံးပဲ လက်ခုပ်တီးပေးကြ ပါ..."

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း..."

လက်ခုပ်တီးသံတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာကြလေသည် ။

"သူက တော်တော် ပိုက်ဆံရှိမယ့် ပုံပဲနော်..."

သူ့နောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ခုံတွေကနေ တီးတိုးပြောသံတွေကို လက်ခုပ်သံတွေ ကြားထဲကနေ သူ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည် ။

"အင်း... ငါကြားတာတော့ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီတွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့

ကွ..."

"အေးပေါ့ အဲဒါကြောင့်လည်း အခုလိုမျိုး မိဘမဲ့ကျောင်းကို ထူထောင်နိုင်တာပေါ့ကွာ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... အခုလိုမျိုး မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို စပြီး တည်ထောင်ကတည်းက အရာရာပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ အတွက် အဖွဲ့ဝင်အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ ဦးဘုန်းသင်္ခါကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပါစေ..."

လက်ခုပ်သံတွေထပ်ပြီးထွက်လာပြန်သည် ။ သူ့နားတွေ အူလာခဲ့၏။

"ဘော့စ် ပြန်တော့မလား..."

အသံတိုးတိုးနဲ့ မေးလာတဲ့ တပည့်ဖြစ်သူကို သင်္ခါ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ကာ

"ရတယ် ပွဲပြီးခါနီးပြီပဲ စောင့်လိုက်မယ်..."

နေကာမျက်မှန်ကိုသာ တပ်ထားတာ သူ့မျက်လုံးက အရာရာကို ပီသစွာ မြင်နေရသည် ။ ခန်းမထဲမှာ လူတွေမများ ဘူး ဆိုပေမဲ့ ကလေးတွေ မပါရင်တောင်မှ လူတစ်ရာထက်တော့ မနည်းပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အရာရာဦးဆောင်လုပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီပွဲကိုလည်း ဒီလိုဖြစ်လာအောင် သူပဲလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ စခဲ့မှ တော့ အဆုံးထိ သွားတာပေါ့။ ဒါလည်း သူ့ရဲ့ ထုံးစံပဲ။

"အခု ဦးဘုန်းသင်္ခါကိုယ်စား ဂုဏ်ပြုကတ်လေးကို စင်မြင့်ပေါ် တက်ယူပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ..."

"ဘော့စ် ကျွန်တော် သွားယူလိုက်မယ်..."

သူခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့ သူ့တပည့်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ စင်ပေါ်ကို တက်သွားလေတော့သည်။ ဒီလို ပရဟိတတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ လုပ်တာ ဂုဏ်ပြုကတ်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့။ သူလိုချင်တာ အပေါ်ယံ ပကာသနတွေမှ မဟုတ်တာ။

"အခုလို ဂုဏ်ပြုကတ်ကို လက်ခံပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင် ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ..."

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း..."

လက်ခုပ်သံတွေ ထပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ လက်ခုပ်သံတွေ မစဲသေးခင် လူအုပ်ကြားကနေ လူအုပ်ကြီးရဲ့ အနောက်ကို သူထွက်လာလိုက်သည်။ ကားပါကင်မှာ သူ့တပည့်က စောင့်နေလောက်ပြီ။

သူ့အတွက်တော့ ဒီပွဲက ဟန်ပြပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်မှာ တော့ သူ့နာမည်တစ်လုံးက စွဲထင်နေမှာ ပဲ။ သူလိုချင်တာ အဲဒီနာမည်ပဲ။ သူဟာ ပရဟိတ သမားတစ်ယောက်။ လူအားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ သူမကြိုးစားဘူး လူအားလုံးရဲ့ ခံစားချက်ကိုနားလည်ဖို့ ပဲ သူကြိုးစားပါ။ ဒီပွဲအတွက် သူ အားရကျေနပ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ဒီပွဲမှာ အမှောင်လောကသားတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရတာပဲ။ မိုးဇက် ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ။ ဘာတွေကြုံစည်နေပြန်တာလဲ။ သူက သူ့အဖေလို မဟုတ်တော့ နည်းနည်းတော့ သတိထားရမယ်။

***

အခန်း(၂)

"ဆရာ သူရောက်ပါပြီ..."

မိုးဇက် စီးကရက်ကို မီးဖွာလိုက်ကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မိုးဇက် ထိုင်ခုံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး

"ထိုင်လေ..."

ရင့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ရှေ့က လူကို သေချာကြည့်လိုက်မိ၏။ လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ ထင်စရာမရှိတဲ့ ရုပ်ကို ရင့် သေချာ ကြည့်နေမိသည်။ ပိုက်ဆံများများ ရမယ့် အလုပ်မို့လို့ သူလိုက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘာအလုပ်လဲတော့ သူသေချာမသိသေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူတွေလုပ်စေချင်တဲ့ အလုပ်ဆိုမှ တော့ ကောင်းမယ့် အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူသိသည်။ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် ကတော့ ကိစ္စမရှိပေ။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူနဲ့ ကောင်းတဲ့ အလုပ်က အဆင်မပြေတာပဲ။

"မင်းနာမည်က..."

"ရွက်ရင့်ရိုး..."

ဆံပင်ပွပွလေးကို အဖြူရောင် ဆေးဆိုးထားပြီး နားဆွဲလေးတစ်ခုကို အလှဆွဲထားတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ကောင်လေးကို မိုးဇက်ကို

သဘောကျသွားလေသည် ။ ရုပ်ကတော့ လက်ရဲဇက်ရဲ ရှိမယ့်ပုံပါပဲ။

"အလုပ်ကိုရော သိပြီးပြီလား..."

"မသိသေးပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ပေးမယ့် ပိုက်ဆံအရတော့ သက်တောင့် သက်သာ ဖြစ်မယ့် အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပြီး သားပါ... အဲဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတာပေါ့..."

"ဖျောက်..."

မိုးဇက် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ

"အိုကေ... ကိုယ်က ဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ... ဒါဆို မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ လက်တွဲဖြစ်မှာ ပါ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ကိစ္စလေး ပြောပါ..."

မိုးဇက် စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ရင့်ရဲ့ ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ပြီး

"သောက်တတ်တယ် မို့လား..."

ရင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုယူကာ မီးညှိလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ တေ့ လိုက်ကာ သူ့ရှေ့က လူကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့နာမည်က မိုးဇက်။ သူ့ အဖေကလည်း လူဆိုးတစ်ယောက်ပင်။

"အလုပ်ကတော့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း လျှို့ဝှက်စုံစမ်းပေးဖို့ ပါ ပဲ..."

"ပြီးတော့ရော..."

မိုးဇက် ပြုံးလိုက်ကာ

"မင်းက အကင်းပါးသားပဲ..."

ပေးမယ့် ပမာဏကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ လူတစ်ယောက် အကြောင်း စုံစမ်းရုံနဲ့ တော့ အဲလောက်ထိ မပေးနိုင်ဘူး။

"သူ့အကြောင်းကို သူ့နာမည်ကလွဲပြီး ဘာမှ မသိဘူး... မင်းလည်း အဲဒီနာမည်ကို ရင်းနှီးလောက်ပါတယ်... သူ့နာမည်က Mask..."

ရင့် စီးကရက် မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ အဲဒီလူကို နောက် တစ်ခါ သေချာကြည့်လိုက်မိ၏။

"သူ့အကြောင်းအကုန်သိချင်တယ်... မွေးကတည်းကနေ အခုချိန်ထိ.."

"သူ့အကြောင်းကို တော်တော်များများက သိချင်ကြတာပဲနော်..."

မိုးဇက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်ယူ လိုက် လေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် အမှောင်လောကမှာ သူက cele ပဲ... သူ့အကြောင်းကို လူတိုင်းသိချင်ကြတာ... ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားလုံးက ခံရလို့ ပဲ အဲဒီလူတွေထဲကမှ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့က အခံရဆုံးလို့ ပြောရမယ်... အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုပညာပေးချင်တာ... ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကို အရှင်လိုချင်တယ်..."

ရင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ စီးကရက် ပြာခွက်ထဲသို့ စီးကရက်ကို ထိုး ထည့်လိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲဗျ..."

ရင့်ရဲ့ စကားကြောင့် မိုးဇက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လိုက်ကာ

"Why..."

ရင့် ပြုံးလိုက်ကာ မိုးဇက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"တခြားလူတွေလည်း သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းဖူးကြတယ်... ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ကြဘူး..."

"အဲဒါ ရွက်ရင့်ရိုးမှ မဟုတ်ဘဲ..."

သူ့စကားကြောင့် ရင့် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်တော့ နားဆွဲလေးတစ်ခုက လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။ ။

"ဟား... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တော်တော် အထင်ကြီး နေတဲ့ ပုံပဲ နော်..."

"အင်း... မင်းအကြောင်းတွေ သိသင့်သလောက်တော့ သိထားပြီးပါပြီ... မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ အရှုံးဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ လေ..."

ရင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကို အသာပဲ ညိတ်လိုက်၏။ ထင်သားပဲ။ ကိုယ့်အကြောင်း မစုံစမ်းပဲနဲ့ တော့ အလုပ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ အပ်မှာ မဟုတ်။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုလည်း သူ့သိထားလို့ ပေါ့။

"အတိအကျတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူးဗျ... ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားလည်း အသိပဲလေ... သူ ဒီလောကမှာ ကျင်လည်နေတာသာ ကြာတာ ဘယ်သူကမှ သူ့မျက်နှာတောင် မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အချိန်တော်တော် ပေးရလိမ့်မယ်..."

မိုးဇက် နောက်ထပ် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကို ထပ်ယူလိုက်ပြီးမှ မီးမညှိတော့ဘဲ အောက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ညာဘက်လက်နဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက် လိုက်လေသည်။ ။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံထုပ်

တစ်ထုပ် ပါလာခဲ့၏။

"ဒီမှာ ဒါမင်းအတွက် စရံပေးတာ... မင်းကို အချိန်သုံးလပေးမယ်... အဲဒီသုံးလအတွင်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အခုပေးတာထက် သုံးဆပိုပေးမယ်..."

ရင့် စားပွဲပေါ်က တစ်သောင်းတန် အုပ်ကို ကြည့်လိုက်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး

"ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အလုပ် တွဲလုပ်ကြတာပေါ့..."

"အိုကေ..."

ရင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်လှမ်း ပေးလိုက်တော့ မိုးဇက်က ရင့်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့်

"အောင်မြင်ပါစေ ရွက်ရင့်ရိုး..."

"အိုကေလေ ဒါဆို နောက်မှ တွေ့တာပေါ့..."

"Ok... "

ရင့် မိုးဇက်ရဲ့ လက်ကို လွှတ်လိုက်ကာ ကျောခိုင်းပြီး မြန်မြန် ထွက်လာလိုက်၏။ ဒီအလုပ်ကို လက်သာခံလိုက်တာ လွယ်ကူတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူသိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကက ငွေပဲလေ။ ငွေရှိမှ လူရာဝင်တာ။ ငွေမရှိပဲနဲ့ တော့ လူလောကကြီးမှာ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်နိုင်မှ မဟုတ်။ အဲဒါကို ထမင်းငတ်ဖူးတဲ့ လူတွေပဲ သိမှာ ပါ။ ရင့် နာကြည်းစွာပြုံးလိုက်ပြီး ထိုနေရာက နေထွက်လာလိုက်တော့သည်။ ဘဝကိုနာတယ်။

"အင်း..."

သူ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ညာဘက်လက်ကို ထည့်လိုက်ကာ ကားကို မှီထားလိုက်၏။ ဘယ်ဘက် လက်ထဲမှာ တော့ ဖုန်းတစ်လုံး။

"အဆင်ရောပြေလား..."

"အားလုံးပြေတယ် သင်္ခံ... ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သင်္ခံရဲ့ ဘဏ်စာအုပ် ထဲပဲ ထည့်ထားပေးတယ်..."

ခြောက်ပေနီးပါး ရှည်တဲ့ အရပ်၊ နက်မှောင်နေတဲ့ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားပုံ၊ ဘေးတစ်စောင်း ကြည့်တာတောင် ထင်းနေတဲ့ နှာတံ၊ ပိရီတဲ့ နှုတ်ခမ်း၊ မကျဉ်းမကျယ်နဖူး၊ ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေး၊ သိန်းငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စူးရဲသော မျက်လုံးနဲ့ အနည်းငယ်ကားနေသော နားရွက်တို့ ကြောင့် သူပုံစံမှာ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်လိုလို။

"အင်း ကျေးဇူးပဲ မဒီ... ဒါနဲ့ ဟိုပစ္စည်းတွေရော..."

"နယ်စပ်ကိုသယ်သွားကြပြီ... အဲဒီမှာ က အရောင်းအဝယ် လုပ်ရလွယ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ယူသွားခိုင်းလိုက်တာ..."

"သေချာဂရုစိုက်ဦးနော်... သူတို့ တွေ လိုက်လာကြဦးမယ်..."

"စိတ်ချပါ သင်္ခံ..."

"လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ပေးမယ် မဒီ... ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ..."

"ရတယ် ရတယ် သင်္ခါ... မဒီအစဉ်ပြေအောင်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်..."

သူ နှုတ်ခမ်း တွန့်သွားရုံသာ ပြုံးလိုက်မိကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်
၏။

"ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်..."

"အင်း... အင်း... ဒါပဲလေ သင်္ခါ..."

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သူ့ကိုသင်္ခါလို့ ခေါ်တာ မဒီတစ်ယောက်သာ ရှိသည်
။ အဲဒါကလည်း သူ့ခွင့်ပြု ထားလို့ သာပင်။ မဒီဆိုတာက
တဏှာအားကြီးနေသော လူယုတ်မာတွေ လက်ထဲကနေ သူ့ကယ်ထား
တဲ့ သူတစ်ယောက်။ သူ့ထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးသဖြင့် အစ်မတစ်ယောက်
လိုမျိုး သူသဘောထားခဲ့ရသူ တစ်ယောက်။

သူ့ဘဝအကြောင်းသူသိသဖြင့် သူ့ဘေးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ယောက် ရှိနေဖို့ ဆိုတာ အဆင်မပြေပေ။ ဒါပေမဲ့ သူမမှာ က သွားစရာ
နေရာ မရှိသဖြင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့နားမှာ နေမယ်လို့ ပြောကာ နှင်ထုတ်
လို့ မရခဲ့သူ။ နောက်ပြီး သူ့ကိုလည်း မဒီက အသက်သခင်လို သဘော
ထားခဲ့ပြီး သူ့အတွက်ဆို သူမအသက်ကိုတောင်မှ စွန့်လွှတ်ဝံ့သူတစ်
ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူလည်း မဒီအပေါ်မှာ အမေလိုရော အစ်မလိုပါ
သံယောဇဉ်ဖြစ်မိနေပါပြီ။ မိဘမေတ္တာ မိသားစုမေတ္တာတွေ
ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခဲ့တဲ့ သူ့လို တစ်ကောင်ကြွက် အတွက်တော့ မဒီဟာ
တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ် တွယ်မိသူ တစ်ယောက်။

သင်္ခါ အတွေးတွေကို ပယ်ထုတ်လိုက်ကာ ကားပေါ်ကို တက် လိုက်
လေသည် ။ အခု ဘယ်သွားရမှာ လဲ။ ကုမ္ပဏီကို သွားရမှာ လား။ ကုမ္ပ
ဏီဆိုတာကလည်း သူ့လုပ်ငန်းတွေအတွက် ကာဗာသက်သက် လုပ်
ထားသော ကုမ္ပဏီ တစ်ခုသာပင်။ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်... သူ

ဒီလောကထဲ ရောက်တာ ဆယ်နှစ်နီးပါးတောင် ရှိနေပြီပဲ။ သူရခဲတာ ဘာများ လဲ။ သူလိုချင်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုလား။ ဟင့်အင်း... အရာရာပြည့်စုံ တယ် ထင်ရပေမဲ့ ဒါ သူလိုချင်တဲ့ ဘဝမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ သူလိုချင်တာ နွေးထွေးသာယာတဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခု။ အဲလို ဘဝတစ်ခုကို သူ အတိတ်မှာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အတိတ်ပဲလေ။ အဲဒီတုန်းက သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ မမလည်း ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့... ဘာမှ မရှိတော့ပြီ။ အရာအားလုံး မရှိတော့တာတောင် အခုချိန်ထိ သူဘာလို့ အသက်ရှင်နေခဲ့လဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရခဲ့။ သင်္ခါ အတိတ်ကို ပြန်တွေးကာ နာနာကျင်ကျင် ရယ်လိုက်မိလေသည် ။ သူ့အတိတ်သူ သိပ်မုန်းခဲ့တာ။

***

"ဒါ ဘယ်လောက်လဲဗျ..."

မိုးတွင်းစီး ယောက်ျားလေး ဖိနပ်တစ်ရံက ဆောင်းရိပ်ရဲ့ မျက်စိရှေ့ ကောင်တာ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက် လာလေသည် ။ ဆောင်းရိပ် လူကိုမော့ မကြည့်မိ။ ဖိနပ်ကို သေချာကြည့်လိုက်ကာ ဈေးကပ်ထားတဲ့ နေရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"နှစ်ထောင်ရှင့်..."

ဈေးကပ်ထားတာကို အဲဒီလူ မမြင်ဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဆောင်းရိပ်ရဲ့ လက်ရေးကပဲ သေးနေလို့ လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား တော့ မြင်ရပါတယ်။ ဒီတစ်ဆိုင်လုံးမှာ ဆောင်းရိပ်လောက် ဘယ်သူမှ မှ လက်ရေး မလှတာကို။

"ထောင့်ငါးရာ ထားပေးပါလား..."

"ဘာ..."

ဆောင်းရိပ် ဒေါသထွက်သွားကာ အဲဒီလူကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလူကလည်း ဆောင်းရိပ်ကို သေချာကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်တွေကို ဆောင်းရိပ် ရင်းနှီးနေသလိုလို။

"ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ... "

သူက ဆောင်းရိပ်ကို သေချာကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကို သေချာကြည့်လိုက်ကာ

"ကျွန်တော်က လျှော့ပေးဦးလို့ ပြောတာပါဗျာ..."

ဆောင်းရိပ် သူ့ကို မျက်စောင်း အသာထိုးလိုက်၏။ သူ့အသံ သူ့အပြုံးတွေကို ဆောင်းရိပ် တော်တော်လေး ရင်းနှီးနေခဲ့လေသည် ။

"လျှော့ပေးလို့ မရဘူးရှင်... ဆောင်းရိပ်တို့ က ဈေးသိပ်တင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး..."

ရင့် တခြားဘက်သို့ လှည့်ကာ အသာပြုံး လိုက်လေသည် ။

"ဝယ်မှာ လား မဝယ်ဘူးလားရှင်..."

ဘာမှ ပြောင်းလဲ မသွားဘူး ဆောင်းရိပ်ရယ်။ အရင်လို စွာနေတုန်းပဲနော်။ ဆောင်းရိပ် ကိုယ့်ကို မမှတ်မိတာလား။ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။

"ထောင့်ငါးရာနဲ့ ရရင် ယူမယ်လေ..."

"ထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ ပေးလိုက်မယ် အဲထက်တော့ လျှော့လို့ မရတော့ဘူး... အဲဒါအရင်းဈေးပဲ..."

ဆောင်းရိပ် တဖြည်းဖြည်း သူ့ကို အမြင်ကတ် လာမိသည် ။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကပ်သီးကပ်သပ်နဲ့ ။ သူက ဖိနပ်ကို တစ်လှည့် ဆောင်းရိပ်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးနေပြန်သည် ။ ဟင်... နေပါဦး သူပုံစံက...

"ဒါဆိုလည်း မယူတော့ဘူးဗျာ..."

သူက ဆောင်းရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆိုင်ထဲကနေ လှည့်ထွက် လိုက်လေသည် ။

"အယ်... နေဦး..."

သူက ဆောင်းရိပ်ကို လှည့်ကြည့် လာပြီး

"ထောင့်ငါးရာ ပေးမလို့ လား..."

"ဘာရှင့်..."

"မသိဘူးလေဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဈေးလျှော့ ပေး မလို့ များ လားလို့ ပါ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့ ..."

"ဪ... မေးလေ..."

ဆောင်းရိပ် မေးသာမေးရမှာ ။ မေးသင့် မမေးသင့် စဉ်းစားနေမိ လေသည် ။ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဟုတ်တယ် ဆိုရင်ရော။

"ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ..."

ဆောင်းရိပ်ရဲ့ အမေးကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ တည် သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြုံးသွားလေသည် ။ ရုပ်ကိုက ဂျိုကာရ ပုံနဲ့ တကယ် သူပုံစံက ဆောင်းရိပ်သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပုံစံ ထဲပင်။

"ဘာလို့ မေးတာလဲဗျ..."

ကြာတော့ ဆောင်းရိပ် စိတ်မရှည်လာတော့ပေ။

"မပြောလည်း နေ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကပ်သီးကပ်သပ်..."

ရင့် ဆောင်းရိပ်ကိုကြည့်ကာ ရယ် လိုက်လေတော့သည် ။ ဒီလိုမျိုး ပြောမှ ပြောပါ့မလားလို့ ဆောင်းရိပ်ရယ်။

"တစ်နေ့တော့ သိရမှာ ပေါ့..."

"ဘာ..."

"ဆောင်းရိပ် ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

နွေးနွေးက ဆောင်းရိပ်အနားသို့ ရောက်လာကာ မေးလိုက်တော့ ဆောင်းရိပ် အဲဒီလူကို မျက်စောင်းထိုးဖို့ ကြည့်လိုက်ရာ မရှိတော့ပေ။

"ဟင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ..."

နွေးနွေးကလည်း သူမကြည့်နေသော နေရာကိုကြည့်ကာ သူမကိုလှည့်ကြည့် လာပြီး

"ဘယ်သူလဲ ဆောင်းရိပ်..."

"ခုနကလူ..."

"သူက ဆောင်းရိပ်ရဲ့ အသိလား..."

ဆောင်းရိပ် တွေတွေလေး ဖြစ်သွားတော့သည် ။ သူက ဆောင်းရိပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ရွက်ရင့်ရိုးလို့ ဆောင်းရိပ် အထင်မှားမိတာ များ လား။

"ဆောင်းရိပ်..."

"သူ... သူက ဆောင်းရိပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ တူလို့ နွေးနွေး..."

ရင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲ တုန်လှုပ်သွားတော့သည် ။ ဆောင်းရိပ် ဘာပြောမလဲဆိုတာ ဆိုင်ဘေးက ကုက္ကိုပင်နောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နားထောင်နေခဲ့မိတာ။ ဒါဆို ဆောင်းရိပ်လည်း သူ့ကိုမှတ်မိနေတာပေါ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်အောင် ဝမ်းသာသွားမိလေသည် ။

"ဟုတ်လား ဆောင်းရိပ်... သူက အချောလေးပဲနော်... ကိုရီးယား မင်းသားလေးနဲ့ တူလိုက်တာ..."

ဆောင်းရိပ် နွေးနွေးကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိပဲ သူထွက်သွားတဲ့ နေရာ ကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ နင် တကယ်ပဲ ရွက်ရင့်ရိုးလား။ တကယ်ဆိုရင် နင် ငါ့ကိုမှတ်မိရမှာ လေ ဘာလို့ မမှတ်မိတာလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဆောင်းရိပ်ပဲ အထင်မှားတာ များ လား။

"ဆောင်းရိပ်..."

"ဟင် နွေးနွေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ..."

နွေးနွေးက ဆောင်းရိပ်ကို စကားတွေပြောနေတာထင်သည် ။ ဆောင်းရိပ်ကတော့ အတွေးတွေ လွန်နေသဖြင့် မကြားမိ။

"ဟိုလေ... နွေးကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား..."

"ဪ နွေးနွေးရယ်... သူက ဆောင်းရိပ် သူငယ်ချင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ... သူပုံစံက ဆောင်းရိပ်ကို သိပုံမပေါ်ဘူး... ဆောင်းရိပ် အထင်မှားတာနေမှာ ပါ..."

"ဟွန့် ဆောင်းရိပ်က မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ မို့လား..."

"မဟုတ်ပါဘူး နွေးနွေးရယ်..."

ရင့် ကွယ်ရာကနေ ရယ်လိုက်မိ၏။ ဆောင်းရိပ် သူ့ကိုမှတ်မိနေတဲ့

အတွက် သူ့မှာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံး။ ဒါပေမဲ့ မသိချင်ယောင်တော့ ဆောင်
နေရမယ်။ ဆောင်းရိပ် တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာအောင်ပဲ လုပ်မယ်။
ဆောင်းရိပ် အကြောင်းတွေကို သူသိချင်တယ်။ သူ ဆယ်တန်းကျပြီး က
တည်းက ဆောင်းရိပ်နဲ့ ဝေးခဲ့တာ။ ဆောင်းရိပ် ဆယ်တန်း အောင်သွား
တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ ကြားထားသည် ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အကြောင်း
တွေတော့ သူ မသိတော့။

ဟူး... မလွယ်ပါဘူးဆောင်းရိပ်ရယ်။ ဘဝက စကားလုံးနှစ်လုံးထဲ
သာဆိုတယ် ဖြတ်သန်းဖို့ ကျတော့ မလွယ်တာ တကယ်ပဲ။ ဒီအချိန်ထိ
တစ်ယောက်ထဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးပြီပဲ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့။ တချို့လူတွေ
အတွက် ဘဝဆိုတာက လိုတာမရ ရတာမလိုတဲ့ ။ သူ့အတွက်ကတော့
အဲလို မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးဘူး။
တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှ မရခဲ့
တာ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှာ လဲ။ ကံတရားကြီးကိုလား... ဟင့်အင်း..
. မသိဘူး... သူ့ကို အပြစ်တင်လို့ ရော ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရာတွေ
က ရလာမှာ မို့လို့ လား။ ထားလိုက်ပါတော့... နာလက်စနဲ့ တော့ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ်ပဲ ဆက်နာလိုက်တော့မယ်။

***